

«Søndag for de forfulgte»
Høsten 2016
Av Siri Novak Jenssen, pastor Filadelfiakirken

Temagudstjeneste for forfulgte
Bibeltekst: Hebr 13,1-3

Hold søskenkjærligheten levende! Glem ikke å være gjestfrie, for på den måten har noen hatt engler som gjester, uten å vite det. Husk på dem som sitter i fengsel, som om dere var lenket sammen med dem, og husk på dem som blir mishandlet, som om det gjaldt deres egen kropp.

Tre menn la ut på reise for å finne en konge. Som ledesnor hadde de fulgte en stjerne som lyste opp himmelen litt ekstra hver gang det ble mørkt. Stjernen skulle visstnok være tegnet på at jødernes konge var i anmarsj.

Noen dager etter at Jesus blir født i Betlehem, tropper de tre vandrerne opp hos kong Herodes i palasset hans i Jerusalem. De drar til det mest åpenbare stedet. Til glamouren. Til purpuren. Til kong Herodes' palass. Der stiller de spørsmålet de har hatt på tungen gjennom måneder i ørkensand og undring: «Hvor er jødernes konge som nå er født?» (Matt 2,2)

Kongen blir blek.
En *annen* konge?
Han var jo kongen med stor K.
Så hvem er denne *andre*?
En rival?
En trussel?

Vandrerne våre drar videre. De stopper utenfor et sted der det lyser sterkere i de mørkeste timene. Stjernen hviler over stedet der Maria og Josef bøyer seg ned over det lille barnet. Dette underet som de ikke riktig skjønner hvorfor Gud har betrodd akkurat dem. Det eneste de vet er at nå står det tre fremmede i stua. Kneler. Tilber. Og gir dyrebare gaver som forteller hemmeligheter om hvem denne gutten er. Gullet, for å gi han kongeverdighet. Røkelsen, for å si noe om hans prestegjerning. Myrraen forteller om hans martyrium.

Redselen og de nevrotiske tankene går til hodet på kong Herodes. Så, for å sikre sin egen posisjon, går han til et hjerteskjærende tiltak. Noe som kanskje har gitt oss en av de mest hjerterå beretningene i Det nye testamentet: Alle guttebarn under to år skal drepes med sverd.

I Rama høres skrik, gråt og høylytt klage: Raket gråter over barna sine og vil ikke la seg trøste. For de er ikke mer. (Matt 2,18)

Mødre og fedre hylar i smerte over å miste barna. Herodes rynker ikke på nesa. Og denne kontrasten hviler over jorda vår i økende styrke.

Jesu liv startet med et anspent politisk bilde – og sluttet på samme måte. Jesus vekket de sterkeste følelsene; overbevisende kjærlighet og uslokkelig hat. Det er mye som er likt i den verden Jesus selv besøkte og berørte.

Jesus ba sine etterfølgere om å være klar over risikoen. Han ville at de skulle vite at navnet Jesus skaper reaksjoner og aversjoner. De samme reaksjonene han vekket vil for alltid være klistret til hans etterfølgere og medsammensvorne. Og det er nettopp derfor vi i dag stopper opp utenfor fengselsportene. Foran fangeleirene. Foran de ødelagte familiene. Foran de sørgende og redde.

Men også foran de som i dag har fått et nytt lys i øynene, fordi de har fått et bilde av Jesus, hans lys og liv.

Så til dagens bibeltekst:

Paulus, som vi tror har skrevet denne teksten, vet hva han snakker om. Jeg kan bare late som jeg skjønner hva forfølgelse handler om. Når det er sagt; det kan være vanskelig nok å stå opp for en levende tro i dagens Norge, men samtidig føler jeg meg skånet fra det meste av hva kristen forfølgelse, i dag og i historien, har sett ut som. Men det tar ikke fra meg evnen til å la dagens bibeltekst berøre meg.

For i møte med en verden med mange avguder og spenninger, gir Paulus oss en påminnelse om hva vi som kristne skal gjøre. Han gir oss tre verb i denne passasjen. Han ber om at vi må holde søskenkjærligheten levende, at vi ikke må glemme å ha åpne hjem og hjerter – og til sist bruker han samme verb to ganger for å be oss om å huske på de som har tøffe dager på grunn av sin kjærlighet til Jesus Kristus.

Men dere, vi skal ikke bare huske med hodet. Vi skal sette oss ned ved siden av våre søsken på bitre og fuktige gulv og kjenne hvordan det er. Lenkene de bærer skal være festet til våre hjerter på en slik måte at vi ikke klarer å skille på om det er deres eller våre ben som er kalde. Når slagene og piskene treffer, så treffer de oss begge. Når tårene triller, så renner det på begge kinn.

De tre vise vandrerne fikk brysk beskjed av Herodes om å komme tilbake til han, da de hadde funnet det de lette etter. Stjernen hadde ledet dem til noe annet enn det de hadde sett for seg, men de var likevel ikke i tvil om at de hadde kommet rett. På tross av det tok de en annen vei hjem, en vei som ikke inkluderte palass og konge. Ingen Herodes og ingen tysting. For det hadde skjedd en identifisering der i de kummerlige forholdene. De hadde blitt en forunderlig «familie», og de ville ikke stå i veien for at verden ble kjent med sin frelser. Fredsfyrsten som ble født midt inn i en krig.

La oss strekke oss etter søskenkjærlighet som lever, romslige hjem og hjerter som alltid har plass til flere, og tanker og kropper som orker å lide sammen.